

Казацкитѣ редове стоѣхъ мирно предъ стѣнитѣ. Не видѣше се ни на одного отъ тѣхъ злато; лѣстеше се самъ-тамъ само по сабитѣ и пушкитѣ. Казацитѣ не обичахъ да се китѣтъ богато въ битвитѣ; прости брѣни¹⁾ и фереджи бѣхъ облѣкле, и на далече се чернѣхъ чернитѣ имъ. съ червени дѣна шапки.

Двама казаки излѣзохъ напредъ отъ запорожскитѣ редове. Единътъ по-младъ, а другий по-старъ, но и двамата зѣбести за препирниѣта и за въ работа не бѣхъ лоши: Охримъ Нашъ и Никита Голокопитенко. Слѣдъ тѣхъ излѣзе и Демидъ Поповичъ, снажекъ казакъ, който отдавна се вѣртѣше въ сѣчта; едно време е билъ подъ Едрене и много е патилъ презъ животътъ си: въ огнь е горѣлъ, таче се върне въ Сѣчта съ обсмолена, почернѣла глава и изгорѣле мустаки. Но Поповичъ се пакъ накрави, запусти перчимъ задъ ухо, запусти гѣсти и черни, като жужеръ, мустаки, и ядовитъ бѣ Поповичъ на кавгѣ.

„А, сичката войска е въ червени чепкене, а червена ли е и силата ѝ, иска ми се да знамъ?“

„Да-штѣ ви азъ вамъ!“ викаше отгорѣ дебелиятъ полковникъ: „всички ви извѣрзвамъ! давайте си, синковци, пушкитѣ и коньетѣ. Видѣхте ли, какъ ги извѣрзахъ вашитѣ? Изведете имъ запорожцитѣ!“

Изведохъ на калето запорожцитѣ врѣзани. Напредъ бѣ войводата Хлибъ, безъ шалваре и безъ врѣхни дрѣхи, зашто бѣ хванѣтъ съ зашеметена глава. Наведе глава войводата отъ срамъ предъ казацитѣ си за голотата си и заштото паднѣ въ пльнѣ сѣненѣ, като едно куче. Въ една ношъ побѣлѣ оная здрава глава.

„Не грижй се, Хлибъ! отиѣ-штемъ те!“ викахъ отдолъ казацитѣ.

„Нѣмай грижа, другару!“ викаше войводата Братий: „нѣма ништо, че сѣ те хванѣле голъ: то съ сѣкого бива; ами е тѣмъ срамота, че сѣ те извеле за смѣхъ и не сѣ затулиле голотата ти.“

„Види се, че васъ ви бива само сѣнени да ловите?“ говореше и гледаше на калето Голокопитенко.

„Почакайте нѣе штемъ ви обрѣза перчиметѣ!“ викахъ имъ отгорѣ.

„Погледалъ бихъ, какъ штѣтъ тѣ да ни рѣжѣтъ перчиметѣ!“ думаше Поповичъ, като обърна коня си къмъ тѣхъ, а послѣ се обърна

1). Желѣзни ризи,